

[Holmberg.]

eller sommerhuse ikke er særskilt matrikuleret? For i pkt. 1 tales der om ejendomme, der er særskilt matrikuleret og i særligt eje. Jeg får vel ikke svar herpå i dag, og det kan være, det er mig, der knap nok kan læse og forstå det rigtigt; men det er rimeligt, at vi tager det frem.

Jeg finder det praktisk, at der nu kommer en klar bestemmelse om, at lovens regler om private fællesveje kan finde anvendelse på almene veje, for det har nemlig givet anledning til en del diskussion i forbindelse med vejbestyrelseslovens § 15. Her kommer der nu i alle tilfælde mere klare regler, end der var før.

Så står der videre, at kommunalbestyrelsen er vejmyndighed i kommuner, som har en samlet bebyggelse med mere end 1.000 indbyggere, eller som har tilvejebragt vejvedtægt. Såfremt vedtægtens område er begrænset til en del af kommunen, kan det i vedtægten bestemmes, at kommunalbestyrelsen kun skal være vejmyndighed i denne del af kommunen. Det må vel betyde, at dersom det ikke i vejvedtægten anføres, at kommunalbestyrelsen kun er vejmyndighed i en del af kommunen, er den det for hele kommunen. Jeg har indtryk af, at det er blevet forsøgt at sammenarbejde privatvejsloven med bestemmelser i byggeloven. Jeg forstår det på den måde, at hvor amtsrådet er bygningsmyndigheden, bør det også være vejmyndighed efter privatvejsloven.

I § 9 er der en del, der forekommer mig noget uklart. Meningen er vel, at ministeren for offentlige arbejder er appelmyndighed for de af amtsrådet truffne bestemmelser?

Der står i § 12, stk. 6, om forskellige vedtægter, at de nu skal stadfæstes af ministeren for offentlige arbejder. Tidligere var det amtsrådene, der havde den bestemmelsesret. Nu overgår det altså til ministeren. Men som jeg indledte med at sige: dette med bemyndigelser til ministeren har vi jo før drøftet, og hensynet til ensartetheden på dette område gør det nok alligevel mest rigtigt, at det er ministeren, der skal stadfæste.

Også de ting vender vi tilbage til senere.

Der står videre i § 29, stk. 3, at vejmyndigheden som betingelse for godkendelse kan forlange, at der i forbindelse med udstykningen udlægges eller anlægges nye private fællesveje, ikke blot på den ejendom, der agtes udstykket, men også på tilgrænsende eller nærliggende ejendomme. Skal det forstås på den måde, at vejmyndigheden simpelt hen kan forlange sådanne veje udlagt over tredjemands ejendom, eller kan det kun ske efter forlig eller eventuel udarbejdelse af partiel byplan eller lignende?

Lidt senere er der en paragraf, som vi også må kigge lidt nærmere på. Jeg vil her ved første behandling rejse det spørgsmål, om det kan være rigtigt og rimeligt, at hvis en ejendomsbesidder forlanger en privatvej over sin ejendom nedlagt og vejmyndigheden godkender dette, kan myndigheden træffe samtidig bestemmelse om, at der skal eksproprieres areal fra en anden lodsejer for at etablere en tilsvarende vej. Sammenligner vi det, vi i øjeblikket har, med det, vi formoder kan komme, er jeg overbevist om, at vi absolut bør drøfte det nærmere. Der sker nemlig det, at hvis en privat fællesvej nedlægges eller omlægges, er det forskellige interesser, der bliver berørt. Det gælder også vedligeholdelsespligten, så det er jo muligt, at vi vender tilbage til det senere i forbindelse med det lovforslag om grundejerbidrag, som vi ved kommer.

En ting må vi afgjort hilse med tilfredshed. Det har tit givet anledning til megen fortræd rundt omkring, at de vejpligtige lodsejere udelukkende har skullet betale vedligeholdelsen af en vej, som flere godt må benytte. De nye bestemmelser herom er ret så klare. Der er ikke i forslaget til lov om private fællesveje anført noget specielt om vintervedligeholdelse, snerydning og glatføregrusning. Er det forudsat, at sådan vintervedligeholdelse betragtes som almindelig vedligeholdelse?

Jeg har en del spørgsmål i forbindelse med ejendomsskatter og tinglysning, som ikke gælder for kloakbidrag. Men det er mere